

Loven ikke udſtrakt til Transporter af Anviisninger, og en ſaadan Frihed var heller ikke tidligere tilſtaaet, ſkjøndt det viſtnok er vitteligt, at den har fundet Sted i en Række af Aar, og det ikke blot for Nationalbanken, men endogsaa for de private Banker. Men en ſaadan Praxis kan ikke ſættes i Klaffe med en Ret. Smidlertid troer jeg, at denne formelle Feil ikke er større, end at vi have maattet ſynke dem, der ere større, og der er ikke Tvivl om, at vi ved denne Beſtemmelse ſylbeſtjøre et levende og alvorligt Onſke hos hele den forretningsførende Verden. Jeg troer derfor at kunne forſvare at have givet mit Minde til at indføre denne Beſtemmelse i nærværende Lov, vel at mærke under de Betingelſer, jeg stærkt har faſtholdt, ſom omſider ere indrømmede i Folkethinget, og ſom her ikke beſtrides. Saaledes ſom Beſtemmelsen her ſtaaer, troer jeg ikke den gjør noget Afbræk i Stempelintraderne, og den er viſtnok til ſtor Lettelſe for Handelsomſætningen. Om det alſaa maafkee ikke fuldſtændigt kan reſtørdiggjøre dens Indførelſe her, at den ſlutter ſig noget til Loven, og det maafkee med Høje kan ſiges, at Loven nu fremtræder ikke blot ſom en Stempelbeſtørdiggjøreſlov, men ſom et lille Stykke af en Banklov — og jeg ynder i det Hele taget ikke den Praxis at indføre ſmaa Lovſtykker paa Steber, hvor de blot nogenlunde kunne paſe — ſaa troer jeg dog, at Forholdene her ere ſaadanne, at det kan gaae an. Hermed ſkal jeg anbefale Lovforſlaget til Vedtagelſe af det høie Thing.

Besſely: Det er en ganſte kort Bemærkning, ſom jeg ſkal tillade mig i Anledning af det Reſultat, der er fremkommet ved dette Lovforſlag, ſom det nu foreligger, og det er den, at Debatten om det oprindelige Forſlag begyndte med et meget heftigt Angreb paa Nationalbanken og dens Privilegier, og at Forſlaget nu gaaer ud paa at give Nationalbanken en Rettighed, ſom den ikke havde før.

Da ikke Flere begjærede Ordet, ſattes Lovforſlaget, der forelaa uforandret ſom til-

bagesendt fra Folkethinget (ſee Anhang A. Sp. 1731 ff), eſterat dets §§ 1 og 5 vare oplæſte, under Afſtemning og vedtoges eenſtemmig med 36 St.

Formanden: Loven vil nu blive at tilſtulle Konſeilspræſidenten.

Den næſte Sag paa Dagsordenen er: Eventuelt, forſaavidt Thinget dertil giver ſit Samtykke: Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om Eftergjørelſe af Kunstarbejder. Sagen kan ikke nu foretages, medmindre Thinget med en Majoritet af tre Fjerdedele af de Tilſtebeværende giver ſit Samtykke dertil, da Udvalgets Erklæring ikke har været trykt omdeelt i den i Forretningsordenen foreſkrevne Tid.

Uden Forhandling vedtoges det ved den derpaa foretagne Afſtemning med 29 St. mod 7, at Sagen nu maatte foretages.

Man gif til Behandlingen af Sagen. (Tredie Behandling findes i Tidenden Sp. 859 ff.; Lovforſlaget ſom tilbageſendt fra Folkethinget i Anh. A. Sp. 1765 ff; Udvalgets Erklæring i Anh. B. Sp. 625 ff.)

Foruden de af Udvalget i dets Erklæring ſtillede Endringsforſlag var intet fremkommet. Udvalgets Fleertals Forſlag til en ny § 1 ſattes førſt under Forhandling.

Ordføreren (Broſt): Det høie Thing vil have bemærket, at Udvalgets Fleertal har anſeet det rigtigt at gjøre Forſlag om, at der optages en ny § 1, ſom i det Beſentligſte ſvarer til den, ſom fandtes i det oprindelige Lovudlaſt. Ved Sagens Behandling her i Thinget blev den Forſkiel, ſom Regjeringsudkaſtet gjorde imellem Eftergjørelſe i ſamme Kunstart og Eftergjørelſe i en forſkjellig Kunstart fra Originalen, opgivet, og Landſtingets førſte Paragraf, om jeg tør kalde den ſaaledes, indeholdt et Forbud imod enhver virkelig Ef-